

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/46832 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 26 mei 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 19 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 mei 2008, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

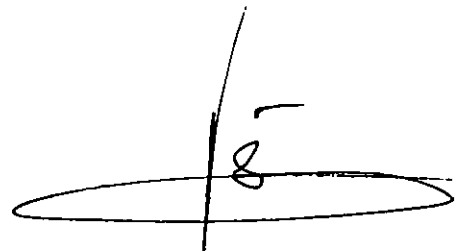
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 oktober 2008

218-587.

Verzonden: 27 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the top, and a large, stylized 'S' or 'V' shape in the center, all enclosed within a horizontal oval.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/46832 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Guinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0111.13.8011,
eiser,
gemachtigde: mr. C.K.E.E. Fuhler, advocaat te Emmen;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. F. Croonen, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Bij beschikking van 25 april 2002 is eisers aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en is aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend met ingang van 12 november 2001, geldig tot 12 november 2002. Nadien is deze vergunning tweemaal verlengd tot respectievelijk 12 november 2003 en 12 november 2004.

Op 21 oktober 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' ingediend. Desgevraagd heeft de gemachtigde namens eiser laten weten dat de beperking 'voortgezet verblijf' dient te zijn. Op 28 juni 2005 is vervolgens een gecorrigeerde aanvraag ontvangen. Bij besluit van 21 september 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 18 oktober 2005, aangevuld bij schrijven van 22 november 2005, is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 19 november 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 14 december 2007, aangevuld bij schrijven van 8 januari 2008, is daartegen beroep ingesteld. Op 28 januari 2008 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer: Awb 07/46832 BEPTDN/BE

blad 2

Het beroep is ter zitting van 20 mei 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich niet doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Partijen zijn verdeeld over de vraag of verweerder heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor wijziging van de aan hem verleende verblijfsvergunning onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' in 'voortgezet verblijf'.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiser op grond van artikel 3.51 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf'.

In geschil is enkel of verweerder gebruik had moeten maken van de in artikel 3.52 Vb 2000 geboden mogelijkheid om in andere gevallen dan vermeld in de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000, de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf te verlenen.

Ingevolge artikel 3.52 Vb 2000 - voor zover hier van belang - kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l. van de Wet heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet geveerd kan worden dat hij Nederland verlaat.

In paragraaf C2/7.7.3. Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), thans opgenomen onder paragraaf B16/7 Vc 2000, is het volgende opgenomen:

"Indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van het vorenstaande artikel 3.51, kan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan. Hierin voorziet artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit. In individuele gevallen, waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf wordt voldaan, wordt altijd bezien of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grond van klemmende redenen van humanitaire aard."

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 Vb 2000 is het aan verweerder om te oordelen of van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet geveerd kan worden dat hij Nederland verlaat. De rechtbank dient deze toets terughoudend te verrichten.

De rechtbank vindt geen grond voor het oordeel dat, zoals namens eiser is betoogd, de achterliggende gedachte achter het beleid is dat van alleenstaande minderjarige vreemdelingen niet geveerd kan worden dat zij na meer dan drie jaar verblijf in Nederland op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat uitgangspunt van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is dat ook na verlening van een verblijfsvergunning de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst. Dit blijkt ook uit het beleid, nu aldaar is opgenomen dat een individuele toets plaatsvindt in gevallen waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf wordt voldaan. Voorts is artikel 3.52 Vb 2000 een 'kan-bepaling'. Een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf kan worden verleend indien de vreemdeling rechmatig verblijf heeft gehad en van wie naar het

Zaaknummer: Awb 07/46832 BEPTDN/BE

blad 3

oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Ook de tekst van dit artikel duidt er meer op dat het uitgangspunt is dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen in beginsel moeten terugkeren en dat, indien zij van mening zijn dat terugkeer in alle redelijkheid niet van hen kan worden gevergd, zij hiertoe feiten en omstandigheden moeten aanvoeren om dit aannemelijk te maken.

Namens eiser is in beroep ter onderbouwing van het beroep op artikel 3.52 Vb 2000 naar voren gebracht dat hij de Guinese samenleving is ontwend nu hij op 15-jarige leeftijd naar Nederland is gekomen, hier te lande is geïntegreerd, een opleiding heeft gevolgd en inmiddels ook werkzaamheden heeft verricht, waartoe hij loonstroken heeft overgelegd, en dat van hem niet kan worden verlangd zich in Guinee te handhaven, te meer nu er geen familie en dus geen sociaal vangnet meer is. Naar de mening van eiser is verweerder hieraan volledig voorbij gegaan dan wel is het besluit op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

In het bestreden besluit stelt verweerder dat op grond van de omstandigheid dat eiser een opleiding in Nederland volgt, goed Nederlands spreekt en in Nederland is geïntegreerd, niet de conclusie kan worden getrokken dat er sprake is van een bijzondere individuele omstandigheid, nu niet aannemelijk is dat eiser zodanig is geïntegreerd en de Guinese samenleving zozeer is ontwend dat van hem niet kan worden verlangd terug te keren.

Naar het oordeel van de rechtbank is in het bestreden besluit weliswaar summier, maar afdoende gemotiveerd waarom in het onderhavige geval geen toepassing is gegeven aan artikel 3.52 Vb 2000. Verweerder is daarbij naar het oordeel van de rechtbank afdoende ingegaan op de omstandigheden die door eiser zijn gesteld ten aanzien van het door hem opgebouwde leven in Nederland. Dat enkele omstandigheden niet letterlijk in de door verweerder gemaakte afweging, als neergelegd in het bestreden besluit, zijn genoemd, maakt dat niet anders.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser gestelde feiten en omstandigheden niet als bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000 kunnen worden aangemerkt.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Zaaknummer: Awb 07/46832 BEPTDN/BE

blad 4

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Lutikhuis-Horsthuis en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op **26 MEI 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden:

26 MEI 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

CATS

advocaten

Postbus 2282
7801 CG Emmen
Angelsloërdijk 27
T. (0591) 67 03 10
F. (0591) 67 03 14
www.advocats.nl

Mr. S.J. Cats +
Mw. Mr. C.C.N. Bredt-Cats
Mw. Mr. C.K.E.E. Fuhler
Mw. Mr. A. Veenstra
Mw. Mr. J. Blaauw

hewindvoerder WSNP
R.A. Cramer

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUN 2008	
ZAAKNR.	567
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
t.a.v. Afd. Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE
per fax: (070) 3651380

Emmen, 17 juni 2008

inzake
/Staat - HB

dossienummer
20080472

uw kenmerk
Hoger beroep vr.zaken

secretaresse
mw. M.K.A. Willems-Scottons

rechtstreeks tel. nr.
(0591) 67 03 14

e-mail
m.willems@advocats.nl

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ van Guineese nationaliteit, geboren op _____ wonende te _____ aan de _____, te dezer zake woonplaats kiezende te Emmen aan de Angelsloërdijk 27 ten kantore van de advocaat en procureur mr. C.K.E.E. Fischer-Fuhler, die verklaart tot het indienen van het onderhavige beroep schrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn;

1. Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo d.d. 26 mei 2008, aan appellants gemachtigde verzonden op 26 mei 2008, waarbij het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder d.d. 19 november 2007 ongegrond is verklaard.

2. Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen door de rechtbank is overwogen en heeft hieromtrent de volgende grieven.

3. Grief 1:

In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het navolgende overwogen: "De rechtbank vindt geen grond voor het oordeel dat, zoals namens eiser is betoogd, de achterliggende gedachte achter het beleid is dat van alleenstaande minderjarige vreemdelingen niet geveerd kan worden dat zij na meer dan drie jaar verblijf in Nederland op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat uitgangspunt in het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is dat ook na verlening van een verblijfsvergunning de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst. Dit blijkt ook uit het beleid, nu aldaar is opgenomen dat een individuele toets plaatsvindt ingeval waarin

niet aan de voorwaarden voor het voortgezet verblijf wordt voldaan. Voorts is artikel 3.52 Vb 2000 een "kanbepaling". Een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf kan worden verleend indien de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft gehad en van wie naar het oordeel van onze minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Ook de tekst van dit artikel duidt er meer op dat het uitgangspunt is dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen in beginsel moeten terugkeren en dat, indien zij van mening zijn dat terugkeer in alle redelijkheid van hen niet kan worden gevergd, zij hiertoe feiten en omstandigheden moeten aanvoeren om dit aannemelijk te maken."

Appellant erkent dat uit Vreemdelingencirculaire B14/2.1 blijkt dat ook na verlening van de verblijfsvergunning het uitgangspunt blijft dat de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst. Alleenstaande minderjarige vreemdelingen kunnen slechts een beroep op deze regeling doen totdat zij de meerderjarige leeftijd hebben bereikt. Indien zij de achttienjarige leeftijd hebben bereikt en nog niet minstens drie jaar in het bezit van een verblijfsvergunning zijn geweest, wordt van hen verwacht terug te keren naar hun land van herkomst.

Appellant heeft een beroep gedaan op artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel schept de bevoegdheid een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf te verlenen wegens bijzondere individuele omstandigheden. De achterliggende gedachte achter dit beleid, welk beleid is uitgewerkt in hoofdstuk B16/7 van de Vreemdelingencirculaire, is dat van alleenstaande minderjarige vreemdelingen, in de geest van het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarigen, niet gevergd kan worden dat zij na *meer dan drie jaren* verblijf in Nederland op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten. Ik citeer: "*Indien de amv niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.51, kan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan. Hierin voorziet artikel 3.52 Vb. Bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb kunnen indien het om een amv gaat worden aangenomen indien:*

- a. de vreemdeling tot zijn meerderjarigheid in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als amv"; en*
- b. hij drie jaar in het bezit is geweest; en*
- c. hij gedurende zijn verblijf in Nederland steeds voldeed aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor amv.*

Van de bevoegdheid om de vergunning in een dergelijk geval aldus te wijzigen zal geen gebruik worden gemaakt indien er één of meer van de algemene gronden voor weigering van toepassing zijn.

Het betreft hier met name vreemdelingen van wie de verblijfsvergunning asiel is ingetrokken, dan wel niet is verlengd, en aan wie vervolgens een verblijfsvergunning is verleend op grond van het bijzondere beleid inzake amv's. Indien deze vreemdelingen op het moment dat zij meerderjarig worden meer dan drie jaar op grond van een verblijfsvergunning in Nederland verblijven, maar nog geen drie jaar in het bezit zijn van laatstgenoemde verblijfsvergunning kunnen zij niet op grond van artikel 3.51 Vb in aanmerking komen voor voortgezet verblijf. Van deze vreemdelingen kan, in de geest van het bijzondere beleid inzake amv's, echter niet gevergd worden dat zij na meer dan drie jaar verblijf in Nederland op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten. Daarom kan in deze zaken artikel 3.52 Vb worden toegepast.

De rechtbank heeft dit beleid miskend en het recht aldus op onjuiste wijze toegepast.

4. Grief 2

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte als volgt overwogen: *"Naar het oordeel van de rechtbank is in het bestreden besluit weliswaar summier, maar afdoende gemotiveerd waarom in het onderhavige geval geen toepassing is gegeven aan artikel 3.52 Vb 2000. Verweerder is daarbij naar het oordeel van de rechtbank afdoende ingegaan op de omstandigheden die door eiser zijn gesteld ten aanzien van het door hem opgebouwde leven in Nederland. Dat enkele omstandigheden niet letterlijk in de door verweerder gemaakte afweging, als neergelegd in het bestreden besluit, zijn genoemd maakt dat niet anders. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser gestelde feiten en omstandigheden niet als bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000 kunnen worden aangemerkt."*

Appellant is van mening dat verweerder geen behoorlijke individuele toetsing heeft verricht in onderhavige kwestie. Verweerder heeft slechts gesteld dat uit de omstandigheden niet aannemelijk is geworden dat appellant volledig zou zijn geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Voorts klemt des te sterker het motiveringsgebrek door de omstandigheid dat appellant voor een deel verder is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving in de periode dat hij ten onrechte over een verblijfsvergunning heeft beschikt. De verdere integratie heeft dus deels plaatsgevonden door toedoen van verweerder. Bezien in dat licht had van verweerder te meer mogen worden verwacht dat hij uitgebreider op de omstandigheden zou zijn ingegaan. Nu dit niet is geschied heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder de beschikking afdoende heeft gemotiveerd.

De rechtbank is ten onrechte voorbijgegaan aan het argument van appellant dat het aan verweerder zelf heeft gelegen dat appellant nog verder geïntegreerd is geraakt in de Nederlandse samenleving. Dit argument is weliswaar eerst ter zitting naar voren gebracht, doch door verweerder is niet gesteld dat deze grond in een te laat stadium naar voren is gebracht. Voorts staat het de rechtbank vrij de rechtsgronden ambtshalve aan te vullen.

Redenen, waarom appellant zich wendt tot uw Afdeling, met het verzoek voormelde uitspraak van de rechtbank te Almelo te vernietigen en verweerder op te dragen aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier toe te kennen dan wel de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank.

- gemachtigde -